

Per al reequilibri del periodisme

P

Aquests dies, l'estament periodístic català ha tingut el seu primer contacte —directe o indirecte— amb la nounada Intracatalònia, plataforma de serveis per a la comunicació creada pel Consorci Local i Comarcal de Comunicació (CLCC), format —actualment— per tres de les quatre diputacions catalanes, diversos consells comarcals i ajuntaments.

La posada en marxa d'Intra-ACN, Agència Catalana de Notícies, completa, juntament amb GabiNet, la Central de Compres i Formació i Anàlisi, els quatre fronts de treball d'Intracatalònia.

El seu lema, «Globalitzem la proximitat», és prou indicatiu de quins objectius hi ha al davant d'aquesta estructura: facilitar als periodistes d'àmbit local la instrumentació i els canals d'informació que fins ara eren només a l'abast dels grans mitjans. El secret? No n'hi ha. Es tracta, senzillament, d'aprofitar la tecnologia actual i els recursos

d'Internet, per a ús tant dels mitjans escrits com de les ràdios, televisions i la mateixa premsa electrònica.

Ens podríem preguntar, davant d'aquest fet, si tenim finalment al davant nostre l'Eina (amb majúscula) que s'ha d'erigir com a referent comunicatiu del nostre país a l'exterior. A aquesta qüestió, Carles Puigdemont, periodista gironí director d'ACN, ha respost que no. No estem davant d'una agència «emblemàtica» que ha de representar Catalunya en els grans circuits mundials. O, almenys, no és aquesta la intenció primera. Es tracta més aviat de cobrir un buit important en la comunicació a Catalunya, i és dins aquest espai on ACN aspira a ser referent.

Que és, tanmateix, una eina, és indubtable. I és en aquest aspecte on rau tota la seva importància. Perquè el fet local és, ben mirat, el que afecta directament el receptor de la notícia.

Podem parlar —i hem de parlar— de globalitats, perquè la societat actual s'encamina a una universalització econòmica i cultural (de la qual no farem aquí la valoració). Però és la notícia en el nostre àmbit la que ens afecta directament. I resulta paradoxal la facilitat i immediatesa amb què es treballen i es «venen» uns fets succeïts a l'altra punta del món, en contrast amb el fet local, al qual s'aplica una cobertura sovint precària de mitjans i d'agilitat.

Per això, el fet de disposar d'uns canals que assumeixin la circulació de textos, imatges, so i bases de dades en format electrònic soluciona una mancança fins ara constatable i constant, només superada a força de voluntarismes.

El president de la Generalitat, l'alcalde de Girona i el president de la Diputació, en l'acte de presentació d'Intra-ACN.

Carles Puigdemont, director d'Intra-ACN.

Cal tenir present, però, que una eina no ho és tot. Si l'usuari no està preparat per utilitzar-la, o si cau en el parany de sobrevalorar-ne les capacitats, poden aparèixer fàcilment els atavismes i els tics que se solen generar en el que anomenem periodisme local: recórrer a les mateixes fonts, refregir les mateixes temàtiques o no contrastar suficientment la notícia.

mestre» pot veure's materialitzat a partir del *feed-back* generat per aquestes habituds.

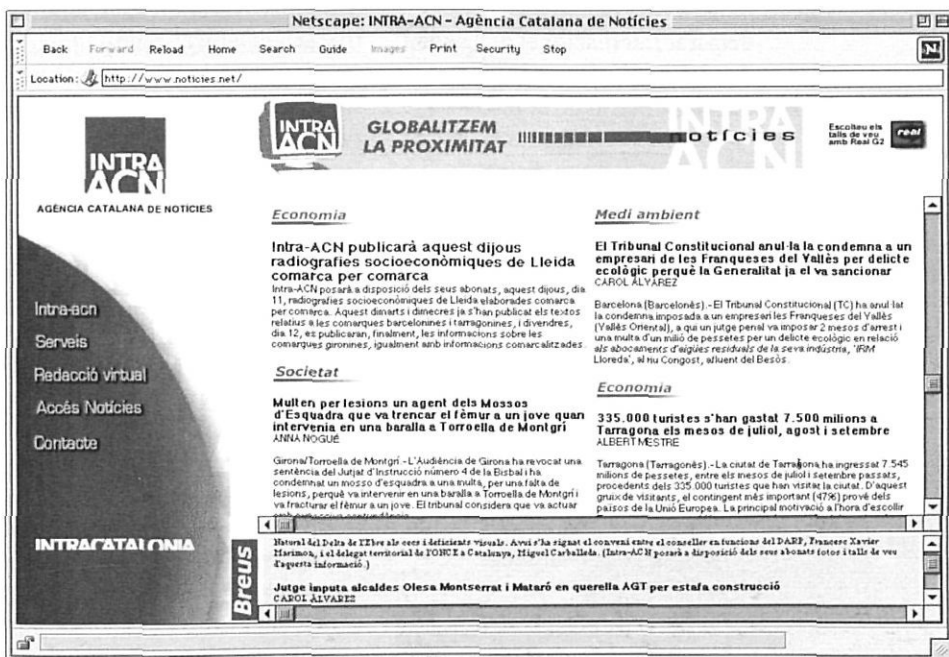
Tot això ens duu a fer especulacions de futur, no solament quant als nous mètodes, sinó també quant als resultats finals: pot sortir, de tot això, una nova manera d'entendre el producte? Sembla clar que sí. Ja no és cap entelèquia parlar de premsa virtual, fins i tot a escala

Hem de veure canvis aviat, en conceptes fins ara tan habituals com corresponsal, redacció, enviat especial, *periodista gràfic*... i fins i tot formats: el diari, la revista, la ràdio i la televisió, com a elements físics, es mantindran més o menys reconeixibles, però conviuran —o s'imbricaran— en un entorn virtual en què text, so i imatge es mouran dins un nou esquema compaginatiu. La fotografia estàtica que il·lustra un reportatge en una revista passarà a ser una seqüència en format vídeo, acompanyant el text a la pantalla de l'ordinador.

D'aquest esquema que hem apuntat, se'n sol dir «revolució digital». Cenyint-lo al món periodístic, podríem més aviat parlar de «reordenació digital», ja que es tracta de compensar el desequilibri existent entre els pesos pesants de la comunicació internacional i la fragilitat de la xarxa informativa local.

És en aquest sentit, el del reequilibri, on una estructura com l'Agència Catalana de Notícies pot ajudar a redirigir els esforços del col·lectiu periodístic català cap a una cohesió necessària. I que —per què no?— ajudi a projectar exteriorment —sense cofoismes— la seva feina diària, no sempre reconeguda.

DANI VIVERN

En l'altra cara de la moneda, els recursos que obre ACN poden crear nous mètodes i hàbits de treball en el camp periodístic, de la mateixa manera que Internet, com a fenomen global, està revolucionant altres àmbits professionals: investigadors, científics, economistes, educadors... treballen amb una flexibilitat horària i un estalvi de temps notoris, sovint des de casa seva. Estem davant d'un nou concepte que afecta la relació laboral, la metodologia i els resultats. L'adagi «L'eina fa el

decididament municipal, rabiosament localista.

No hi ha barrera possible per a una publicació —per modesta que sigui— que vulgui fer-se accessible fora del seu àmbit teòric d'influència. Igualment, és factible que una emissora de ràdio local pugui ser escoltada a l'altra banda de l'Atlàntic, via Internet. No és, de ben segur, allò a què aspiren prioritàriament els seus responsables, però com a mínim saben que hi ha aquesta possibilitat al seu abast.